

PRMS

70

4

Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

Vladimír Majakovskij:

Vladimír Iljič Lenin

Je na čase

o Leninovi

Ne proto snad, začít vyprávět.

že žal náš

Nastal čas, dobou ztich!

neboť hořký žal až teď
do mozku vnikl

Nastal čas ostrou bolestí.

znovu

Cožpak se leninská hesla rozvichřit!

rozplynout smíme

Lenin teď v slzách a štkaní?

víc než dřív

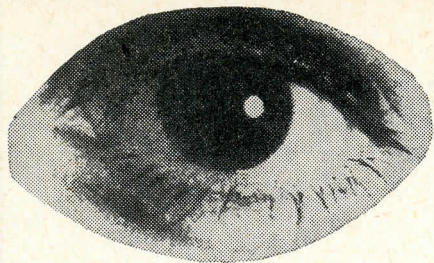
jsa žije a bude žít,

naším vědomím,

silou

a zbraní.

(ÚRYVEK Z POÉMY, přeložil J. TAUFER)

OČIMA VZPOMÍNEK

LUŽKA HULANA

Dnes se s ním na pódiu nesetkáme: i když má svoji basu stále stejně rád, živí se příjmy z domácích i zahraničních tantiém svých skladeb a i nadále se chce věnovat především komponování. Ale není tomu ještě tak dávno, co jsme si bez něj nedovedli představit žádnou jazzovou událost, co jeho podání Weillovy skladby Mackie Messer vyvolávalo bouře nadšení v přeplněné kavárně Vltava a co jeho energie a iniciativa byla hlavním motorem nejruznějších jazzových souborů. Jako výkonného muzikanta zná široká obec posluchačská Luďka Hulana dobře – o jeho propagátorské a organizační činnosti však ví už jen několik málo zasvěcenců. Snad právě proto nebyla do dnes dostatečně doceněna skutečnost, že kolem roku 1950 byl Luděk Hulan ústřední postavou pražského jazzového života, která provokovala k aktivitě nejen amatérské nebo lépe řečeno poloprofesionální hudebníky, ale dokonce i přední profesionální tělesa. Začít bychom však měli hezky popořádku.

„Jsem křtěný Vltavou (narodil jsem se 11. listopadu 1929) a do školy jsem chodil na Spořilově. Jako většina studentů i já jsem fandil moderním rytmům v hudbě, v septimě jsem začal hrát s amatérskou kapelou Hootie Club – ta se mimochodem velmi dobře umístila jako druhá při celostátní soutěži amatérských souborů v roce 1947 pořádané Gramoklubem – a o rok později jsem se do hudby zfandil natolik, že jsem v oktávě přerušil studia, abych mohl hrát profesionálně se souborem Arnošta Kavky, kam mě doporučil náš vynikající trumpetista Dunca Brož. Moje kariéra basisty začala velmi legračně – naše první amatérská kapela, s níž jsem působil ještě před Hootie Clubem, neměla basistu a já jsem zase nevlastnil basu; vyluzoval jsem tedy tóny na cello, které mělo utržený hmatník. Příliš to nevadilo, protože na začátku ani moji kolegové neuměli hrát více než tři písničky; na dvě z nich si ještě vzpomínám, Sentimental Journey a Honeysuckle Rose. Odtud mě teprve přetáhli do onoho Hootie Clubu, v němž hráli Karel Růžička na piano, Josef Šejnoha na kytaru, Ota Královec na bicí aj. To už jsem ovšem hrál na basu, kterou mi rodiče přece jen koupili – dříve jsem ale musel zlomit jejich odpor, protože chtěli ze mne mít virtuóza na housle, což se zase strašně nelíbilo mně. Já jsem ovšem samoukem a tedy vlastně diletantem, protože jsem se nikdy neučil na basu hrát. Chystal jsem se sice na konzervatoř – to bylo v době, když jsem hrál s Ladislavem Habartem, a také jsem se učil u pana Petra z České filharmonie na zkoušky, ale tehdy jsem dostal obrnu nervů a čtyři měsíce jsem nemohl hrát. Z tohoto důvodu také sešlo z mého studia na konzervatoři.

Po úspěchu v soutěži Gramoklubu – který mohl být ještě větší, protože vítězný orchestr RK z Brna (vedl ho tehdy Richard Kubernát) měl být diskvalifikován, protože měl v souboru profesionální hráče – jsem začal chodit do Pygmalionu, kde hrával tehdy Rytmus 47: na bicí působil Mirek Vrba a basistou byl Bolek Ziarko, který si mne oblíbil a předával mně své znalosti. Jemu také vlastně vděčím za to, co umím. On má také nepřímou zásluhu na tom, že jsem se stal profesionálním hudebníkem: jednou něco trošku oslavoval, já jsem za něj zaskočil a tehdy mě náhodou slyšel Arnošt Kavka, který mě angažoval do svého souboru: hráli v něm mimo jiné Alois Bureš na saxofon, Mirek Kefurt na trubku, Jiří Jirmal na kytaru, Václav Lomoz na bicí a další včetně zpěvačky Jarmy Nové. Hudba, kterou jsme s Arnoštem hráli, se mi však příliš nelíbila – proti improvizovanému jazzu, který jsme hráli s Hootie Clubem

ze značek a prakticky bez not, to byla taneční muzika, která v roce 1948 velice tápala v programových otázkách. Proto jsem se brzy dohodl s Karlem Vejvodou, že bychom se raději opět pokusili hrát jazz, a tak jsem začal spolupracovat s Favoritem Slávy Kunsta, který právě tehdy vznikl. Učinkovali jsme v nynějším Filmklubu (v bývalé kavárně Adria) a po třech měsících nás vyhodili. Byl jsem tedy bez práce – to bylo v roce 1949 na podzim. Tehdy hrál v pražském Pygmalionu po Rytmu Láďa Habart, s ním bubnoval Mirek Vrba a ten mě doporučil do kapely. 1. ledna 1950 jsem tedy nastoupil a začal se také připravovat na konzervatoř. Ovšem přišla ta nešťastná obrna nervů, po pouhých třech měsících u Habarta... Když jsem se vyléčil, tak už mě Habart nemohl vzít, musel mezitím zmenšit soubor. Nastoupil jsem tedy do původně barové kapely Ládi Bergra, z níž se však postupně vyvinul soubor hrající skutečně dobrý jazz. Nic nevadilo, že kapelník Berger byl houslista – pracovali jsme na jazzových instrumentacích bez něj a někdy jsme ho (v podstatě lidovkový hráč) dokonce začlenili do aranžmá. Pamatuji se, jak se poctivě učil hrát Anthropology a jak jsme o něm z legrace říkali, že je prvním be bopovým houslistou na světě."

Na tuto Bergrovu kapelu si velice dobře vzpomínám. Hrála dlouho v kavárně Hybernia a opravdu se poctivě snažila prezentovat v poněkud kuriózním obsazení jazz, jako konečně každý soubor, v němž někdy Luděk Holan působil. Cleny kapely byli harmonikář Zdeněk Zíka, který studoval na konzervatoři flétnu, kytarista Sádlik, dnes koncertní sólista, pianista a vibrafonista Machek, basista Hulan a bubeník Štekl – ten byl jen poloprofesionálem a později se hudební kariéry vzdal. Hulan ve svém zanícení pro dobrou muziku a nejmodernější směry nutil své spoluhráče poslouchat nejnovější desky, s nahrávkami be bopových hudebníků, pianistů Garnera a Shearinga, trumpetisty Davise, saxofonisty Parkera a dalších, aby pak nové znalosti uplatňovali i ve své kavárenské praxi.

„V Hybernii jsme pořádali také jam sessions a tam jsem se seznámil s bubeníkem Herbertem Kysilkou. Byl to vynikající hráč, pracoval ve velkém orchestru Jiřího Procházky a později se vystěhoval do Rakouska, protože on i jeho manželka pocházeli snad z Vídně. Ten mě přetáhl k Procházce a odtud jsem zase odešel do Lucerna baru, kde jsem měl zdánlivě lepší podmínky. Bylo to ovšem nejstrašnější angažmá, jaké jsem dosud v životě absolvoval. Chtěli ušetřit, a tak jako jedno číslo programu žádali, aby si každý hudebník nacvičil jedno koncertní vystoupení se třemi písněmi. Já jsem si tehdy nastudoval Ol' Man River, moji vlastní prvotinu nazvanou Houpací židle (kterou pak nahrál Krautgartner) a Oči černé. K vůli této poslední skladbě jsem pak musel až k panu řediteli – jestli prej si uvědomuju, že je to stará bělogvardějská píseň a podobně nesmysly – no, nakonec jsem odešel a skutečně jsem brečel. I v Lucerně jsem se snažil hrát moderní muziku a pro kapelu jsme upravili i nahrávku z repertoáru orchestru Milta Jacksona ve stylu be bop. V Lucerna baru mě zastihla nabídka Milana Ulricha, který mi nabízel angažmá v brněnském orchestru Gustava Broma."

Tady musíme vzpomínání Ludka Hulana přerušit – opomenul v něm totiž celou jednu kapitolu, a to navíc kapitolu důležitou, která spadá do let 1950 až 1952. Tehdy byl Luděk Hulan vůdčím duchem jazzového kvinteta, které hrávalo – a velice dobře – pro své vlastní potěšení a bez jakékoliv naděje

na veřejné uplatnění výsledků své snahy. Není snad nutno vzpomínat, že v těch letech se jazz na veřejné pódium prakticky nedostal. Kvintet, o němž mluvíme, zkoušel v divadle v Karlíně, kde byl tehdy nastálo angažován orchestr Karla Vlacha a jeho členy byli Karel Krautgartner (altsaxofon), Richard Kubernát (trubka), Vladimír Horčík (piano), vesměs členové orchestru Karla Vlacha, dále Vladimír Žižka, bubeník orchestru Ferdinanda Petra, a kontrabasistou byl samozřejmě Luděk Hulan. Skupina se snažila produkovat moderní aranžmá pod vlivem pozdního be bopu a jednou skladbou v repertoáru bylo také Trio, hrané ovšem pouze dvěma hudebníky: Horčík, dnes již zemřelý nestor moderního českého jazzového klavíru, hrál pravou rukou na celestu, levou na piano a na basu doprovázel Luděk Hulan.

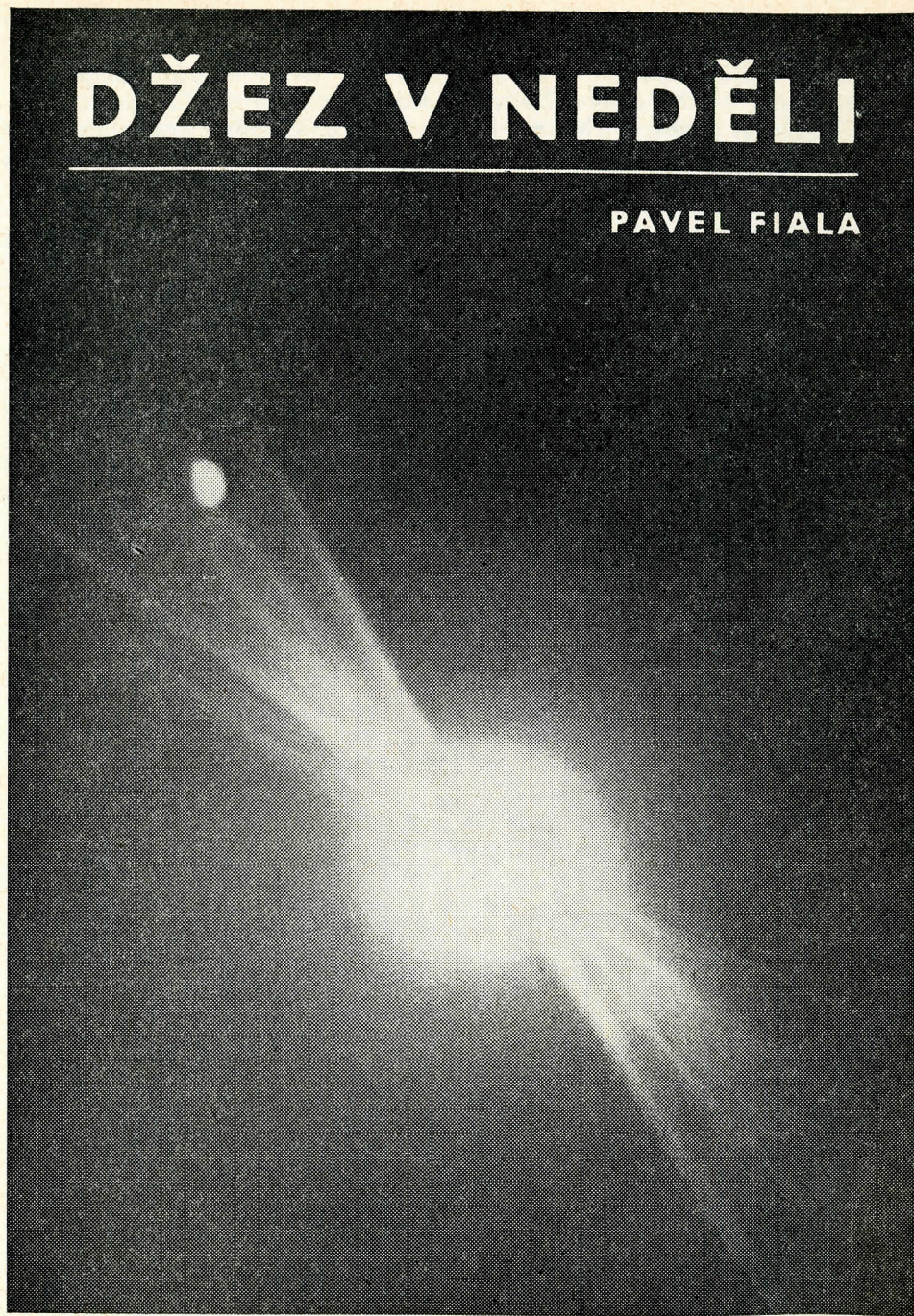
Tato činnost však tehdy ani zdaleka nevyčerpávala Hulanovu iniciativu. Hulan to byl, kdo na jaře 1951 stál u zrodu pravidelných „podzemních“ schůzek hudebníků v Urban grillu (dnešní Olympia) na Smíchově. Poněvadž byl v té době nadšeným vyznavačem stylu be bop, nazval tyto schůzky Bop House (Dům bopu). Na těchto sessions se hrála na tehdejší dobu velmi zajímavá hudba, výhradně improvizovaná, a hudebníci se snažili po svém se vyrovnat s pomalou se i u nás šířícím moderním jazzem. Mezi návštěvníky, kteří se aktivně podíleli na hudebních kláních, býval trumpetista Ivo Preis, tehdy slibný pianista Emil Toman, Miša Polák, basista Karel Vejvoda, saxofonista Ferdinand Havlík a další hudebníci. Ačkoliv tato jam sessions nebyla veřejně nikde ohlašována a zúčastňovali se jich pouze osobně zvaní hosté, byla vždy hojně navštěvena, protože to byla jedna z mála příležitostí slyšet v Praze živý jazz a navíc je obklopovalo jakési fluidum něčeho nedovoleného a tajemného, což vždy láká především mladé lidi. Ovšem večery v Bop House neměly dlouhého trvání, protože jeden ze spolupracovníků si sálek vypůjčil pro soukromý večírek, který neproběhl zcela bez závad a zapříčinil, že vedoucí podniku odmítal nadále sál pro jam sessions půjčovat.

Hulan, ačkoliv mu celá záležitost ubrala hodně chuti – nemohl totiž pochopit, jak někdo může v osobním zájmu poškodit jazzovou záležitost, nezůstal se svojí iniciativou dlouho nečinným. Přišel zakrátko opět s novým nápadem: uspořádat něco obdobného pražskému Divadlu hudby, tehdy zvanému Gramofón. Vždy v sobotu odpoledne pozval do bytu svých rodičů na Spořilově řadu hudebníků a příznivců jazzu; tam se konaly schůzky s gramofonovými nahrávkami. Pořad sestavoval společně se Stanislavem Titzlem, nyníjším redaktorem Melodie, který také nahrávky komentoval (jednalo se vesměs o nejnovější snímky Dizzyho Gillespieho, Woodyho Hermana, George Shearinga a další) a technickou spolupráci zajišťoval pianista Miša Polák. Pořadům se podle Hulanova přání opět říkalo Boptóny a bylo jich uvedeno celkem 10. První pořad se uskutečnil v roce 1951 a první sezóna byla zakončena před prázdninami téhož roku; mezi častými návštěvníky byli Karel Krautgartner, Richard Kubernát, Láďa Tomek, Jiří Bažant, Miroslav Heřmanský, Ludvík Šereda, Miloš Bergl a další známí jazzmeni. V návaznosti na pořady z gramofonových desek se konala i improvizovaná jam sessions, při nichž bylo často používáno i dosti neobvyklých nástrojů: tak jednou hráli kromě basisty Ludka Hulana ještě pianista Polák na tahací harmoniku a trumpetista Pavel Vitoch (nyní trombopianista, skladatel a aranžér TOČR) na eufonium.

Pokračování

DŽEZ V NEDĚLI

PAVEL FIALA

Nejlepší to je vždycky odpoledne, s výhledem na malé železobetonové pevnosti, to už je totiž většina houbařů doma, jak je to možný, že přehlídli takovýho klacka křemeňáka, krucinálfagot oblaka – z čehopak asi jsou; myslím jsem si vždycky, že jsou jen tak prostě oblaka a voní přece jenom z něčeho musej bejt, lidi to maj dokoumaný, z čeho je voda, čumím na řeku a nenapadne mě, abych přemejšlel, z čeho se to skládá, nejlepší to je vždycky odpoledne, když už s ničím nepočítáš, ať už najdeš nebo ne, zamlžený město, nebo koleje a vlaky do těch posledních vesniček a dál už jsou jiný země, tadyhle je louka a naše vesničky jsou mrňavější a mrňavější, až už nejsou žádný, jenom třeba jedna chalupa a támhle za potokem, kterej se z jedné strany jmenuje Brlenka a z druhý strany Zhjfgwrtr a dál, v tý jiný zemi, to jde zase od těch nejmrňavějších chaloupek až k srdci, k jinýmu srdci, nejdřív sedlák s kosou, pak s trakařem a pak přijdou komíny a víc domů a v těch domech pak dál už jsou tácky pod hrníčky s kávou, pak už přijdou večerní šaty a víc druhů cigaret a víc druhů pív a smokingy a společnosti, do kterých se bez pozvánky nedostaneš, řeči o výstavě váženého pana Dolomána, řidší mlíko a ústřední topení, nikoho nenapadne nosit uhlí ze sklepa, nebo vstávat ke kravám, neboť se jedná o daleko podstatnější a důležitější věci, například jsou v tom jistě zahrnuta i letiště s letadly a jízdy taxíkem, abychom nepropásli mezinárodní konferenci, vrátil jsem se z Mexika a hned zítra musím do Moskvy, nemám čas a telefony drnčí, a pak se to láme a zase je to mrňavější až k tý malý chalupě na druhý straně, kde je zase potok, co se z jedný strany jmenuje Ušatec a z druhý Kulakula a zase až k srdci, samozřejmě, že je to nejlepší odpoledne, s výhledem na malé železobetonové pevnosti, jenom jestli nebude zítra pršet, to není jako u nás, kde vůbec neprší, ještě nikdy tam neměli bouřku a nevědí, co to je, i když zbabělci jsou jistě všude, i když milování je jistě tady i tam, i když nenávisť nebo vztek propuknou náhle a nečekaně, ale to přece stejně nemá cenu, nebudeme si hrát, necháme běžet koně, zůstaneme klidní, co byste tomu řekli, kdybychom takhle v tom nádherným vodpoledni přestáli liják na holým vršku kopce Karla, nebo kdybychom přitáhli kolena pod bradu a bosejma nohama přebírali voblázky, nebo kdybychom v tomhle ztraceným vodpoledním čase z ničeho nic pocho-pili, že schovávat se je marné a našli odvahu říct si, že a co máme nebo nemáme rádi, co byste řekli odvaze takhle v to odpoledne před večerem? Abychom po tom všem klidně povečeřeli a usínali s myšlenkou na to, že zítra ještě nemusíme umřít, co byste tomu řekli, kdybychom se sebrali a šli v prostřed silnice proti proudu motorizovaných výletníků, kteří se vracejí uspokojení prohlídkou hradu a výstavky vyšívek, co byste tomu řekli? Jenomže my nemáme jaksi čas, sami se vracejíce a sami pobledlí, nebo růžolíci, nebo vztekli, bez odvahy chvíličku postát a usmát se a pomyslet v tom všem na jinou možnost, na jiný počasí, co byste tomu řekli, kdybychom na otázku, zdali jsme přece jen nezapomněli zavřít vodu v koupelně, odpověděli zcela bez váhání a sborově každý něco jiného? Třeba – a komu z vás se zdály ty šeríky katastrofálně povadlé?

Co bys tomu řekla, moje milá, kdybychom se rozešli tak, aby v nás zůstala ještě touha a ne nevolnost z přesycení?

Nejlepší to je vždycky odpoledne, s výhledem na malé železobetonové pevnosti. To už je totiž většina houbařů doma.

AB

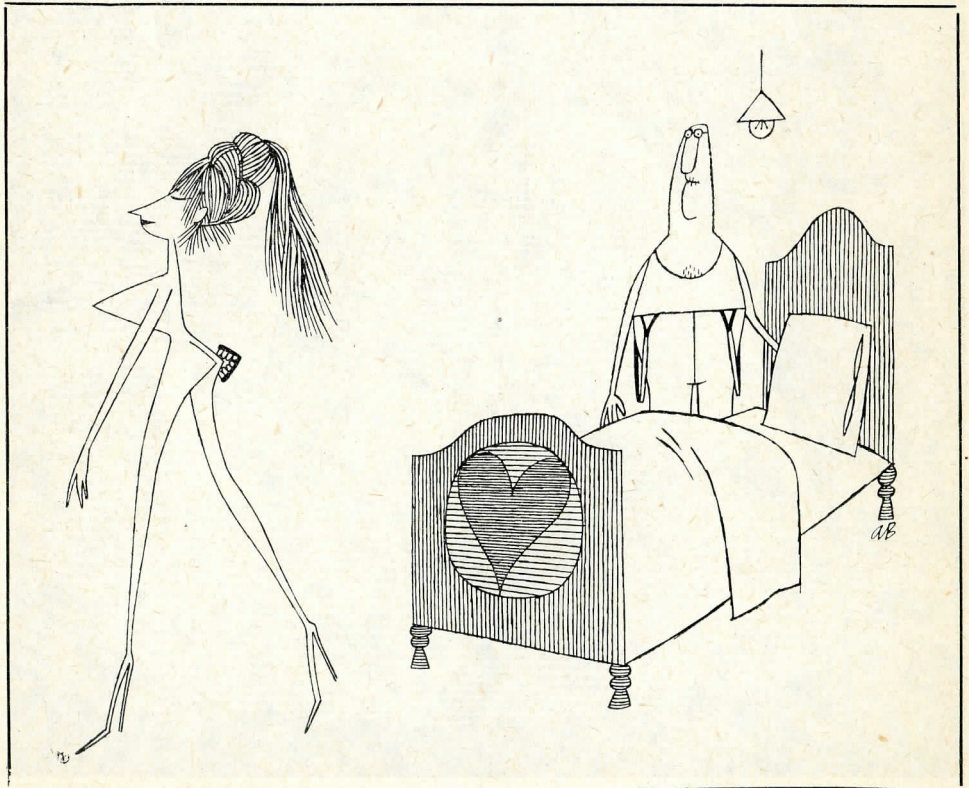
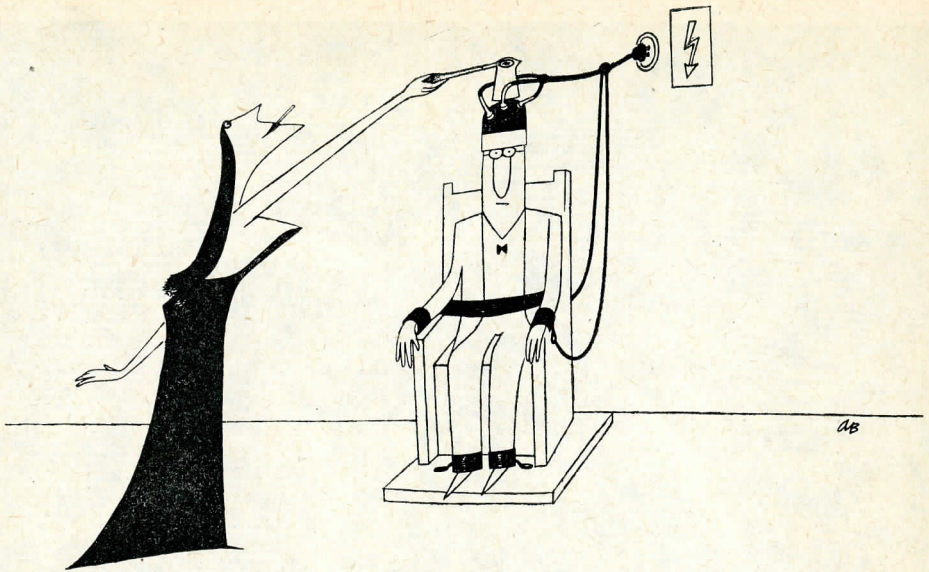
VYSTAVUJE
ADOLF
BORN

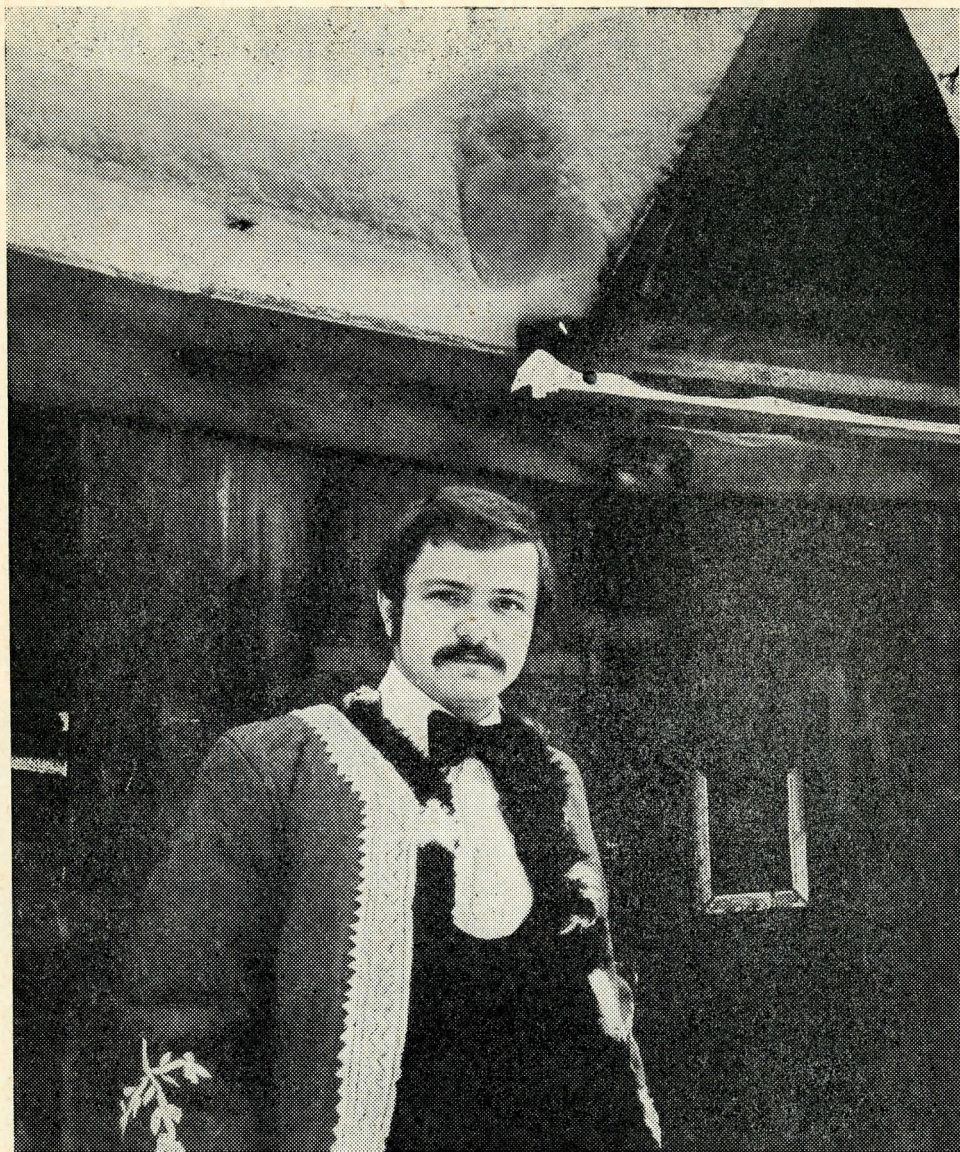

PETR SPÁLENÝ
FOTO PAVEL JASANSKÝ

UŽ MOU MILOU

E. A. LONGEN

(UPRAVIL ZDENĚK POŠÍVAL)

OSOBY: NEVĚSTA, TĚTA, ŽENICH, ŠOFÉR, DĚDEČEK, OFICIÁL,

DRŮŽIČKA, FUNEBRÁK

UVEDLO DIVADLO NA FORBÍNĚ, PRAHA 1969

Odehrává se v bytě u tety nevěsty, těsně před svatbou. Troje dveře, střední patrně hlavní. Běžný nábytek.

Nevěsta (vběhne do místnosti jako by před něčím utíkala, na sobě má spodničku, snad by běžela někam dál, ale už nemůže a zoufale se rozeštká na nějaké židli)

Teta (s šitím a nevěstinými šaty vejde suverénně za ní, nepřestává šít, shovívavě se usmívá)

Druzička (vklouzne za tetou, v rukou drží věneček a závoj nevěsty)

Dědeček (vejde do trapného okukování a hned spustí) **Já když...**

Teta (ho okamžitě podrážděně přeruší) **Kšcc...**

Dědeček (se ulekne a ztichne)

Teta (opět nasadí svůj tajuplně shovívavý úsměv, a mrkne na druzičku)

Druzička (přijme předem domluvenou hru) **Já bych nebrečela, kdybych měla svatbu.**

Teta **Vyvádí, jako by se strojila na funus.**

Dědeček **Já když jsem si bral nebožku babičku...**

Teta **Už jsem vám řekla, abyste seděl v kuchyni, dědečku, a neplet se nám tady. Máme plný ruce práce a pořád se nám pletete.**

Dědeček (zaleze za dveře)

Teta **Nebreč už, já s tím budu hotová, než přijde...**

Nevěsta **Já se na něj vykašlu.**

Teta ... **Ukaž – já to poměřím a když, tak založíme ještě spodničku –**

(klekne k ní, chce měřit sukni se spodničkou, ale nevěsta vyskočí, teta padne na všechny čtyři) – **to zvrzala švadlena...**

Nevěsta **Ale já ho nechci... ježíši, to není možný...** (a bezmocně se zase rozpláče)

Teta (se zvedne, klidně se posadí) **Protože jseš hloupá, takovej mužskej s krámem...**

Nevěsta **Má ošklivý červený studený ruce...**

Teta ... **s krámem... to má od vokurek... on má moc dobrý okurky v sudu...**

Nevěsta **Vy jste přece věděla, že mám ráda toho šoféra... todle není přece možný...**

Teta **Takovej větroplach s usmrděným vozem...**

Nevěsta **Dyt' je to laurinka...!**

Teta **Jo, ale není jeho. A kupec prodává ve vlastním krámě.**

Nevěsta **Ježíšmarjá. Dyž já si vzpomenu, že ten šofér sedí naproti ve výčepu a já se mu vdávám. Jen se jděte podívat z okna – ta jeho laurinka stojí před výčepem taková opuštěná, smutná jako pohřební vůz...**

Teta **Nebeč. V krámě ti bude za pár dní blaze a kdoví, jestli ti kupec nákej ten vůz nekoupí...**

(mrkne na druzičku)

Druzička **Jéjej, já bych byla ráda, kdybych měla takovýho muže.**

Nevěsta **Ty káčo pitomá, čemu ty rozumíš? Dej sem ten věnec, já to rozšlapu, tu hanbu...**

Druzička (najednou mávne rukou a zaposlouchá se) **Někdo je venku.**
(Všechny strnou)

Teta (tichoulinec) To bude ženich.

Nevěsta Já jsem jenom ve spodniče. Tak se tam podívejte přece ... (potichu přejde za dveře do kuchyně)

Družička (potichu se jde podívat za dveře)

Teta (septem) To je stráchů, za pár dni budeš před kupcem běhat nahatá ...

Dědeček (vešel)

Nevěsta (jenom vykukuje) Je to ten ženich?

Teta A co by bylo? Však by tě neuhranul. Počkej v noci!

Nevěsta Já ho k sobě v noci nepustím. (opět se rozpláče a jde si sednout dovnitř) Dyž on má ty červený ruce ...

Teta Taký to může mít od slanečků ...

Nevěsta ... jako by je měl u ledu ...

Teta ... jak musí do těch sudů šahat ...

Dědeček Já měl zase jako ženich pořád mokré nohy.

Nevěsta Běžte do kuchyně, dědečku, a nepleťte se nám tady!

Dědeček Jo. (zaleze)

Družička (vejde a sděluje tajemně) Byla to náká holčička, přinesla tenhle dopis a povídala, že tatínek přijde hned, jak se vrátí z pohřbu.

Nevěsta Ukaz; to bude od mého šoféra.

Družička Ne, ten dopis posílá prej nákej rada Zimmerman.

Teta Jak to — nákej —? Rada Zimmerman je majitelem domu, její svědek a můj bratranec! Ale co ta holčička? Zimmerman je přece bezdětný vdovec ...?

Nevěsta A co ten tatíček, co je na pohřbu?

Teta (čte) Rány morový: Tak bratranec Zimmerman nepříjde na svatbu. Má nákej soud s nájemníkama. A já jsem se těšila, jak bude takovej rada imponýrovat ženichovi.

Nevěsta (vytrhla tetě dopis) No jo, ale pošle za sebe zástupce.

Teta Ciziho člověka pošle ...

Družička (objevně) To bude ten tatíček, co přijde, až se vrátí z funusu.

Teta Vidíte to, holky, vidíte ... to může udělat jen domácí pán, poslat zástupce.

Družička Budeš mít štěstí v manželství, když máš funus v cestě.

Nevěsta Já nemůžu bejt šťastná, když (zmuchlá dopis) jsem se s ním ani nerozloučila, a on teď sedí ve výčepu jako vyvrhel ...

Teta Tak se s ním běž k čertu rozloučit!

Nevěsta Jo, aby mně drbný v domě roznesly, že jsem náká rajda.

Družička (na mrknutí tety jí jde nasadit věnec)

Nevěsta Já se radši utopím. (shodí věnec)

Dáš to dolů! Dyť ten věnec patří mému miláčkovi.

A já mu nemůžu říct ani: nezapomeň na mne.

Teta Ty nás, holka, zblázníš. Zblázníš nás dočista. Hele, víš co? Tak ať ten šofér přijde sem nahoru a rozlučte se tady, když už to musí bejt.

Nevěsta Jo, tady před váma, že se nestydíte.

Teta No, pro mně za mně. Tak jděte vedle, no.

Nevěsta Jo, a přijdou hosti a ženich ...

Teta Kdepak, ženich. Ten se přisype na poslední chvíli... To víš, ten se fintí.
Máš času habaděj.

Nevěsta Růžo, běž honem pro šoféra. Teta, dejte ji dvacet korun, ať koupí
v hospodě cigarety, aby to nevypadalo bůhví jak!

Teta (vyndává tobolku) Pořád jen klopit.

Nevěsta A šoferovi řekni, že musí přijít, jinak že vyskočím z okna ven na ulici
a řeknu, že jsem to udělala kvůli němu.

Druzička Já se ti nák stydím.

Nevěsta Jakobys ještě nebyla za mužským v hospodě.

Druzička No jo, ale v těchle šatech?

Teta Běž a nekupuj žádný drahý cigarety, ať je toho víc!

Nevěsta Kup športky.

Druzička No já nevím... (odejde)

Nevěsta (najednou se má k tetě) Já jsem vám taková... taková vděčná,
tetinko...

Teta Vlez mně na záda. Nakonec budu stejně muset chovat nějakýho ca-
parta... (došla)

Tohle už je. Ještě zkrátíme tu spodničku. Půjdem ale vedle.

Nevěsta (trochu netrpělivá) Ale dyť bysme to mohli jen tak zašpendlit,
tetinko...

Teta (na odchodu) Já ti dám tetinku, že budeš mít funus místo svatby.
(odešla)

Nevěsta (popadne šití, vydá jakýsi vítězoslavný a netrpělivý zvuk a letí za ní)

Oficiál (zaklepal a po chvilce vešel, opile se rozhlíží a nesměle se zeptá)

Prosím, jsem tu dobře v prvním poschodí?

Dědeček (vyšel z kuchyně) Jen dále, jen dále.

Oficiál Jsem tu, prosím, dobře u nevěsty?

Dědeček Jen dále, jen dále.

Oficiál Já jsem prosím, ženichův svědek.

Dědeček Jen dále, jen dále.

Oficiál Já jsem jinak úředník, prosím, od soudu.

Dědeček Jen dále, jen dále, táhne.

Oficiál (konečně za sebou zavřel dveře) Tedy ženich, rače vědět, se nám
opil.

Dědeček Ale jděte, ale jděte, jděte... (má z toho radost)

Oficiál (se posadí) Oslavovali jsme poslední ženichovu mládeneckou noc.

Dědeček Ale jděte, jděte, jděte.

Oficiál To vám byl pajc. Hehehe...

Dědeček Ale jděte, jděte, jděte...

Oficiál K ránu, cheche, k ránu jsme byli taky ještě u holčiček, hehehehe...

Dědeček (je u vytržení, plácá se do stehů) Ale jděte, jděte, jděte...

Oficiál A teď, teď pije ženich dole u hokyně rum, aby se postavil na nohy.

Dědeček (sedá si se zájmem k němu) Ale jděte, jděte, jděte...

Oficiál Já vám nák – když takhle sedím – tak jako bych se nemohl udržet
na jednom fleku, já budu muset asi chodit... (vstává, ale vejde teta)

Teta Já – pan oficiál...

Oficiál (se snaží uklonit, dědeček ho drží) Kulibám...

Dědeček Jezus, jezus, to je na chlup stejný, jako když se ženil můj nebožtík tatínek, dej mu pámbů věčnou slávu, to se ženich vožral u holek a zrovna jak teď chlastal u hokyně rum ...

Teta (rozkřikne se) Kolikrát jsem vám už řekla, dědečku, abyste se do ničeho neplet! Jděte do kuchyně!

Nevěsta (vstoupila) Už se tu zase pletete, dědečku?

Dědeček (polekaně utíká, oficiál kecne do jeho židle)

Teta Co to blábolil ten starej ten?

Oficiál Svatou pravdu, milostpani, kulibám slečno, povídal jakože je dneska ta svatba ...

Teta Snad jste nebyli s ženichem ...? Dejchněte na mně ... Ba jo, už jo ...
Vy jste byli na flámu.

Oficiál (vstává, snaží se udržet formát) Já se, prosím, bál o ženicha, aby něco neproved. On má velice prudkou opici ... prudkou opici ...

Teta Může ženich vůbec na nohy?

Oficiál Na nohy to ano. to ano, to on v tom chodit umí, ale to ... to nemůže ...

Teta Co nemůže?

Oficiál To nemůže, to ...

Nevěsta Co?

Oficiál Mluvit nemůže ... neřekne ani to ... no ... jak se to, te ... popel!

Nevěsta Vidíte, teta, co je to za člověka ... neřekne ani popel.

Družička (vrazí nadšeně dovnitř) Přijde. Přijde a je to grand. Poručil ihned vermout a taky mně nalil.

Nevěsta Abych tě neto ... ona s ním pije vermut ...

Oficiál Jéžiši, ten bude vypadat. Na rum chlastá ještě vermut. Milostpani, uznejte sama, že by mu líp pomohlo černý kafe.

Nevěsta Ten váš hokynář, ať si pije co mu chutná!

Oficiál (vrávorá pryč) Tak já mu to jdu rovnou říct.

Nevěsta Hele, rovnou moc nejde ...

Družička Tak abys věděla, ten pan šofér sem nechtěl jít, že prej sem mezi tu holotu nepoleze, ale já ho přemluvila, já, že se spolu zavřete v komoře.
Tak řek, že přijde, jen co dopije ten vermut.

Nevěsta Já jsem šťastná, teto. (objímá ji) To je jinačí člověk, než ten váš ženich.

Oficiál (vejde se ženichem) On už jde ...! Tak pojd', pojd' ... chlapče ...

Ženich (vyblekotá) Maucta.

Nevěsta (po chvilce trapného uhihnutého ticha) Ts ... teď mně sem vlezl!
Zrovna teď!

Ženich (se na ni podívá zamženým zrakem, projeví tendence se s ní pozdravit a smýkne oficiálem) Já žbych žžž ...

Nevěsta (se od něho odvrátí a poodejde vztekle) Hergot.

Teta (zoufale, s pěstí v puse) Ten člověk rozfláká kostel, než se dostane k oltářů.

Oficiál On by si potřeboval ještě před svatbou zdřimnout ... On je trochu unavenej.

Dědeček (zrovna vešel) Aááá ... tak pojd'te, tak pojd'te ...

Teta Záný zřímnutí! Ne, ne, ne, černý kafel Dědečku jděte hned do kuchyně uvařit černý kafe, a nepleťte se nám tady!

(strká dědečka do kuchyně)

Nevěsta Ježíšmarjá, já jsem tady ve spodničce. (uteče pryč)

Teta (ženichovi) Co jste to proved?

Ženich Dej mi syfón.

Teta Kafičko dostanete, abyste přišel k sobě ...

Ženich Na kafe já se ti –

Teta Neříkej to.

Ženich Já se ti na to –

Oficiál Neříkej to, Toníku.

Ženich Na kafe já se ti –

Šofér (vejde) Dobrej den. (strnutí)

Družička Jejej, pan šofér.

Teta (se vzpomatuje) Pánové se neznají? Můj synovec! Tady pan ženich, pan svědek ...

Ženich Pojd' sem, synovče, já ti něco ...

Šofér Já zase půjdu, já musím beztak odvézt jednoho pána na Zbraslav ...

Družička Pan šofér je tady ... (letí to říct nevěstě)

Ženich Pojd' sem, synovče, já ti něco povím ...

Šofér (se nehýbá)

Ženich (řve) Pojd' sem.

Oficiál (prosebně) Prosím vás, jděte k němu, on má zlou opici, on by se rozlobil a ještě by něco rozbil.

Ženich Pojd' sem.

Teta Jděte k němu, vždyť něco rozbije.

Šofér (jde tedy k němu, ženich ho obejmje)

Ženich Ty se mi líbíš, synovče.

Šofér Ty mně taky, ale dej si hlavu stranou. (otočí mu hlavu) A dejchej stranou!

Teta Jděte do kuchyně! Dědeček vaří černou kávu.

Ženich Jde se do kuchyně, uvaříme si dědečka.

Teta (je strká všechny do kuchyně)

Oficiál Kafičko je dobré, když ho vaří dědeček.

Teta (za všemi zavře dveře a vydechne únavou, z pokoje vykoukne nevěsta)

Nevěsta (polohlasně, ale důležitě) Tak já vám něco povím: já teď mám po rozloučení, tak já si toho syrečkáře nevemu a bude po svatbě!

Teta Ale, blázinku, teď máš vyhráno. Buď hezky v pokoji a až tě zavolám, tak vběhneš do komory a tam už bude šofér čekat.

(zavře za ní dveře, protože vešel šofér)

Šofér Tak vám povím ... To je hroznej chlap, ten ženich ...

Teta (se usmívá a souhlasně pokyvuje hlavou, docela horlivě) No jo, no jo, to víte, no jo ...

Šofér Já bych mu dal hned pár přes hubu, kdybych se nezdržoval tady kvůli mladý paní, víte ...

Teta No jo, tak helejte, vlezte tajdle do těch dveří, do komory – Andula tam za vámi hned přijde. Buďte tam spolu ale potichu! Rychle, nikdo vás nesmí vidět ...

Ženich (vpadne) **Kde jseš, synovče? Pojd', kápli jsme na slivovici...**

Teta (šoferovi) **Pomozte mi ho odvést... Až bude čistej vzduch – pak tam vklouznete.**

Ženich **Já nekloužu. Ty kloužeš. (odešli)**

Funebrák (vešel do prázdné místnosti po krátkém zaklepání) **Bůh vás tady potěš. (nese černé sukno, svícen, věnec a postaví to někde do kouta)**

Bůh vás potěš. – Tak vás bůh potěš; ale no tak, co to je? (opět nic) Dobrý den!... Je to tady? (vyndá z kapsy kus papíru a čte) Máš jít do Voršilský sedum, hned u schodů, ale hned, ty vole, Máňa... (jde ke komoře a zaklepe. Otevře a vkoukne tam) Haló, není tam nebožtík? Kde máte nebožtíka? (z kuchyně se ozve zpěv – Už mi koně vyvádějí –) To je divnej žal.

Teta (vejde, lomí rukama) **Já si zoufám, já si zoufám.**

Funebrák (zavře dveře od komory) **Nejhlubší soustrast. Ale nezoufejte si. I řekl jest bůh k praotci: Milý Jobe, bylo jest sedmero hubených, ale bude i sedmero tučných krav. A Job opustil hnůj a odešel pryč.**

Teta **Kam?**

Funebrák **Prosim?**

Teta **Kam odešel?**

Funebrák **Kdo?**

Teta **Říkáte, že odešel pryč.**

Funebrák **Nu, Job přece.**

Teta **Aha.**

Funebrák **No jo, to víte, je to těžký všeccko, že.**

Teta **Jste od rady Zimmermana?**

Funebrák **Já měl doma vzkaz, abych sem hned letěl. Od rady Zimmermana to může bejt, protože mu poklízí moje žena a ta mi nechala doma lístek, teda vzkaz a tak jsem tady, abych vám teda pomoh.**

Teta **Rada Zimmerman je můj bratranec, víte, ale posad'te se! On má Zimmerman nějakej soud... (povzdech)... jo, jo, jo, ježíši, to neměl dělat...**

Funebrák **Vůle boží.**

Teta **Vždyť tady moh s náma pobejt... že jo...**

Funebrák **No jo, to je osud, milostpaní, snažte se z toho nic nedělat, snažte se zapomenout.**

Teta **To mu hned tak nezapomenu, to se nedá jen tak zapomenout. Ale nic mu neříkejte, Zimmermanovi.**

Funebrák **Proč bych jemu něco říkal, že jo.**

Teta **Čeho jsem se to musela dočkat. Slyšíte je, dělají boží dopuštění.**

Funebrák **Utište se.**

Teta **Jak dojdou do kostela? Opít se do němoty.**

Funebrák **Voni lidi někdy z lítosti... každej je jinej, že jo, snažejí se to nějak utišíť, to bejvá.**

Teta **Ožralové jsou to.**

Funebrák **Pardon, že se ptám, ale je on, já bych to...**

Teta **Co?**

Funebrák **Nu... on...**

Teta **Jo ten. Ten je, představte si, úplně mrtvej!**

Funebrák **Já vím, ale kde je?**

Teta **V kuchyni. Darmo mluvit, je celej ublemtanej.**

Funetrák **A to . . . a to jste ho neumyli?**

Teta **Ještě to! Ještě ho budu mejt. Páchne na tři kroky.**

Funetrák **Prosim vás? On smrdí?**

Teta **Darmo mluvit.**

Oficiál (vejde) **Milostpani, rychle prosim, my se právě budeme prát. (odejde)**

Teta **Ted' se budou prát, bože, v takový den . . . (odbíhá)**

Funetrák **Klid, paní, to je o dědictví dycky. Já kdybych věděl, kde leží, tak bych rozžal svíčky . . . (otevře dveře do pokoje, odkud vystrčí hlavu nevěsta, která vypískne)**

Nevěsta **Já jsem jenom ve spodničce.**

Funetrák **To ještě stačíte. Nejhlubší soustrast.**

Nevěsta **To je dobrý, hihih. Vy jste od strýčka Zimmermana?**

Funetrák **No – dá se tak říct.**

Nevěsta **S náma si ještě užijete.**

Funetrák **Já jsem zvyklej . . .**

Nevěsta **Už aby to bylo odbytý.**

Funetrák **Smutná cesta.**

Nevěsta (se opět rozbere) **Přesmutná dokonce.**

Funetrák **Neplačte.**

Nevěsta **Já musím . . .**

Funetrák **Plačte.**

Nevěsta **Víte, on má takový . . . takový studený ruce . . .**

Funetrák **Inu – mrtvola.**

Nevěsta **Správně. Mrtvola. To je vono.**

Funetrák **No, nemluvte tak, to se nemá!**

Nevěsta **Má nemá, mně je všechno fuk . . .**

Funetrák **Já vás chápu . . . von leží tady?**

Nevěsta **To by tak ještě scházelo . . . ale než se dostaneme do kostela, jo, tak mu ještě něco provedu . . . hihih . . . (zavírá za sebou dveře).**

Funetrák **To nedělejte, to by bylo zneuctění . . .**

Ženich (otevře dveře z kuchyně) **B–z–b–z–b–z–b . . . (padne)**

Funetrák **Bůh vás potěš, nejhlubší soustrast přeju (pomáhá mu na nohy)**
Vás to vzalo, teda . . .

Ženich (blábolí) **Kdo to moh vědět, že to takhle dopadne, z ž z ž . . .**

Funetrák **Všechno má svůj konec, i jitnice . . .**

Ženich **Nebav mě, nebav mě, už jsi zažil takovou cestu do kostela?**

Funetrák **No zdali.**

Ženich **Dej mi hubičku.**

Funetrák **Co bys z toho měl?**

Ženich **Jak to mám všechno provést, řekni mi . . .**

Funetrák **Půjdeš tiše se sklopenou hlavou.**

Ženich **Aby nebylo vidět, že jsem nalitej. Co když upadnu?**

Funetrák **Někdo tě musí vést.**

Ženich **Jak se provádí takovej obřad?**

Funetrák **Napřed je výkrop, potom se kněz pomodlí, a to je všechno.**

Ženich **Nemusí se při tom mluvit?**

Funetrák **Ani slovo.**

Ženich Dyť se prej musí říct ano.

Funetrák To máš teda jiný náboženství. U nás se mlčí.

Ženich Tak já budu mlčet, protože je mi blbě. Pojď na kafe.

Funetrák Ale ne.

Ženich (se rozkřičí opět imperativně) Pojď na kafe, říkám ti.

Teta (přiláká ji křik) Ale jo, jen pojďte. Pojďte na šálek kafe.

Ženich To tě neporazí, nic se neboj.

Funetrák Tak, abych neurazil ...

(oba zapadnou do kuchyně)

Teta (za nimi zavře, poslechne si, jestli je všechno v pořádku a zaklepe na nevěstu) **Ted' je ten nejlepší okamžik.**

Nevěsta Já se chvěju.

Teta **Vlez tam! Šoféra pošlu za tebou hned.**

Nevěsta (proběhne po špičkách pokojem a zmizí v komoře) **Já se chvěju.**

Teta (zavře za ní) **Taky jsem byla mladá.**

(řev z kuchyně; vchází funetrák)

Funetrák **To jsem jakživ neviděl, vite.**

Teta **Co se tam děje?**

Funetrák (usedne, utírá si čelo) **Kořalku tam pijou z umývadla. A ten dědeček! Uklouznul a spadnul do kamen. Ted' ho tahají ven.**

Dědeček (vejde, černý v obličejí) **Pojďte na hrneček.**

Funetrák **No prosím vás ...**

Dědeček **Na hrneček kafe ...**

Funetrák **A ták; já už mám dost.**

Dědeček **Ale jděte, jděte, jděte ...**

Teta **Já jsem vám říkala, dědečku, že máme plný ruce práce a vy zatím ...**

Dědeček **Já byl v kamnech.**

Teta **Ježíšmarjá, zalez, dědku! (letí do kuchyně)**

Dědeček **Vona je taková starostlivá ... ale jinak je hodná ...**

Šofér (vejde) **To je blázinec.**

Dědeček **Však já ty kamna posbírám (zajde do kuchyně)**

Funetrák **Upřímnou soustrast vám přeju.**

Šofér (plácne ho přes ruku) **Starej se o svy věci.**

Funetrák (lítostivě se na něho podívá) **Já se do toho hned pustím, jen co ...**

Šofér (je nervózní, naslouchá za dveřmi do pokoje) **Radil bych vám, abyste se do toho moc neplet.**

Funetrák (klidně a bohorovně) **Ale dyť je to moje povinnost.**

Šofér (jde znovu ke kuchyni) **A já to mám odvézt do kostela. To jsem si spískal věc!**

Funetrák **Vy jste kočí?**

Šofér **Já jezdím s laurinkou.**

Funetrák **Já tu holku neznám.**

Šofér **To je auťák.**

Funetrák **Já mám radši koně. To bejvá hezčí, důstojnější.**

Šofér **Nežvaňte. Auto je auto. Pro ty mrtvoly je to dobrý.**

Funetrák **Co říkáte? Mrtvoly?**

Šofér **A jaký.**

Funetrák **Vono je jich víc?**

Šofér **Já je nepočítal.**

Funebrák **Ale já mám vercajk jenom pro jednoho. To musela bejt nějaká vražda ... hromadná ...**

Šofér **Jo, vražda je to určitě ...**

Funebrák **Prokristapána ...**

Šofér **Jenže, pane, já se pomstím ...**

(vezme funebráka pod krkem) ... vona bude mojí, rozumíte, mojí ...

Funebrák **Pusťte mě.**

Šofér **Na vás já se vybodnu.** (chce jít do kuchyně)

Funebrák (dobromyslně mu to rozmlouvá) **Poslouchejte, člověče, nedělejte to. Nechte toho radši. Na to jsou paragrafy. Co z toho budete mít? Co máte z takový ublemtaný mrtvolý, která páchne na tři kroky. Já bych to nedělal ...**

Šofér (vrací se výhružně k němu) **Tak hele ... já tě srovnám, že tě nikdo nepozná. Kdo je mrtvola?**

Ženich (vpadne) **Kruci, já tě hledám a ty se tady pereš. Necháš ho!** (obejme šoféra) **Pojď, kápli jsme na koňak.**

Šofér (vleče ženicha do kuchyně a obrací se na funebráka) **S tebou si to ještě vyřídím!**

Funebrák (za nimi, když odešli) **Takovej hnus jsem ještě nezažil. Ještě by mě tady zmlátili. Kvůli Zimmermanovi to sfouknu a jdu od toho ...**

(na stoly černé sukno jako na katafalk)

... mizerové ...

(dává tam svíce a rozžihá je)

... najdu mrtvolu a domů ...

... buď je ve špajzu, nebo na půdě ...

(rozhlíží se a padne znovu na komoru)

... že by přece tajdle ...? (nahlédne) ... je tam tma ... (vpadne dovnitř, klapnutí zámku)

Šofér (vystoupí z kuchyně) **Hergot, kde je?** (zkouší komoru)

Dědeček (vejde) **Hledáte něco? Já tam zrovna jdu pro jednu láhvičku ...**

Šofér (uskočí od dveří) **To nic ... to já jen ...**

Dědeček **Voni někdy přede mnou zavírají ...**

Teta (z kuchyně) **Dědečku, dědečku!**

Dědeček **Aby tě čerchmant ... ale vona je jinak hodná ...** (zapadne do kuchyně)

Šofér **Ze by támhle ...?** (zapadne do pokoje)

Družička (vykoukne z kuchyně) **Kdeže je ten pán od Zimmermana?**

(obráti se do kuchyně, asi k tetě)

Co? – Já se po něm podívám, mně se točí hlava, já nevím, jestli vůbec dojdu ... (zapadne do pokoje)

Teta (vyjde z kuchyně) **Kdeže by ...?**

(jde ke komoře, nad klikou zaváhá)

Ze by už ... (zkusí kliku) ... **no jo už.**

(s cudným, ale i shovívavým úsměvem si sedá ke dveřím do komory, aby tu hlídala. Chvilí vzdychá a pak začne tichounce, leč vehementně zpívat těm v komoře)

Už mou milou
ku oltáři vedou,
tenkrát si má panenka,
tenkrát si má.
Ještě nejsem,
ty můj znejmilejší,
ještě jsem maminka.
Už mou milou
od oltáře vezou,
tenkrát jsi má panenka,
tenkrát jsi má.
Už jsem tvoje,
ty můj znejmilejší,
už nejsem maminka.

Nevěsta (vejde nadmíru spokojena)

Teta **To jsem se lekla.**

Nevěsta **Ty moje malá, malinkatá, zlatá tetinko ...**

Teta **Ted' už ticho ... a půjde se do kostela.**

Šofér (vyjde z protilehlého pokoje, družička za ním)

Teta (strne)

Nevěsta (strne)

Nevěsta **Ty ... ty ... tys tam ... tajdle ... se mnou ... tys tam nebyl?**

Šofér **Já tě pořád hledám. Táhle bylo zavřeno ... kde jsi, prosím tě?**

Družička (opile) ... **Tě sme hledali ...**

Nevěsta **Tys ... tys ... tam nebyl ...**

Teta **Ježišmarjá.**

Nevěsta ... **tys ... tys tam nebyl!** (nabere znovu dech) **Kdo tam byl?** (hystericky křičí)

Dědeček (vběhne, hned alibisticky) **Já tam nebyl, já ne ... já sbíral kamna.**

Ženich (vejde, podpírán oficiálem)

Nevěsta **Kdo to tam se mnou byl?**

Oficiál **My sme, prosím pěkně, zrovna vyhazovali z oken talíře.**

Nevěsta (má strašlivý výraz, všichni před ní couvají)

Kdo to tam se mnou byl?

Funerák (vejde, ještě se upravuje)

Nevěsta **Ježišmarjájosef ...** (omdlí)

Teta (funerákovi, který stojí vykuleně u komory)

Človče, proč jste tam lezl?

Funerák **Já tam přece hledal mrtvolu, co má dneska funus.**

Z DÍLNY

SKIFFLOVÉ SKUPINY
KONTRA

FOTO PAVEL JASANSKÝ

VEČERNÍ REMINISCENCE

HUDBA: PETR TRAXLER

TEXT: JIŘÍ TRAXLER

© SUPRAPHON PRAHA – BRATISLAVA 1969

Allegretto

Ami Emi Ami G F Emi Ami Emi Ami

1. Proč pláčeš, po-věz, děvčát-ko? Mne cosi trá-pí, bo - lí:

C F Dmi A Dmi C F G A Emi

vykvetlo bí-lé poupát-ko kdes na Moravském po-li. Již temný houfec

A Emi A F 4-3 D7 G C F

lu-čištní-ků - tě-ti- vy své na- pí- ná a v prokletém tom o-ka-mži-ku

G A Ami G F Emi 4 D7 G C

bitva za- čí - ná. Tu zmů- že? Vykvetá smutná

F G A G A G A

kvě-ti- na: vykvé-tá bí- lá rů-že. Á, - á -

STARÁ PANNA

HUDBA I TEXT: JIŘÍ TRAXLER

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

Rychle
G

VI- před 2. a 4. sl. vynechat

Pam pam pam pam pa rá dam ta da pam pam pam pam

C G G7 C G

pa rá dam ta dam la la lá la la la la la

D7 G D7 C G -DE

tý ja dam pam pam pam pam pam pa rá dam ta dam.

G C G C

1-4. By-la jedna sta-rá pan-na, mě-la mladou služ-ku, spatři-la ji
5. A tak na-mí-fi-la puš-ku na to děvče mla-dý, na tu služku,

G D7 G 14-15 D7 G

jednou a-na o-ku-su-je tuž-ku. Ježto by-la o-strovtipem
co tu tuž-ku o-kou-sa-la hla-dy,

G Cm G A7 D7 A7 F7

na-dá-na, na-padlo jí: služka mys-lí na pá-

G E7 A7 D7 G 15- C G

na, juch na pá-na. na tu služ-ku, co tu tuž-ku

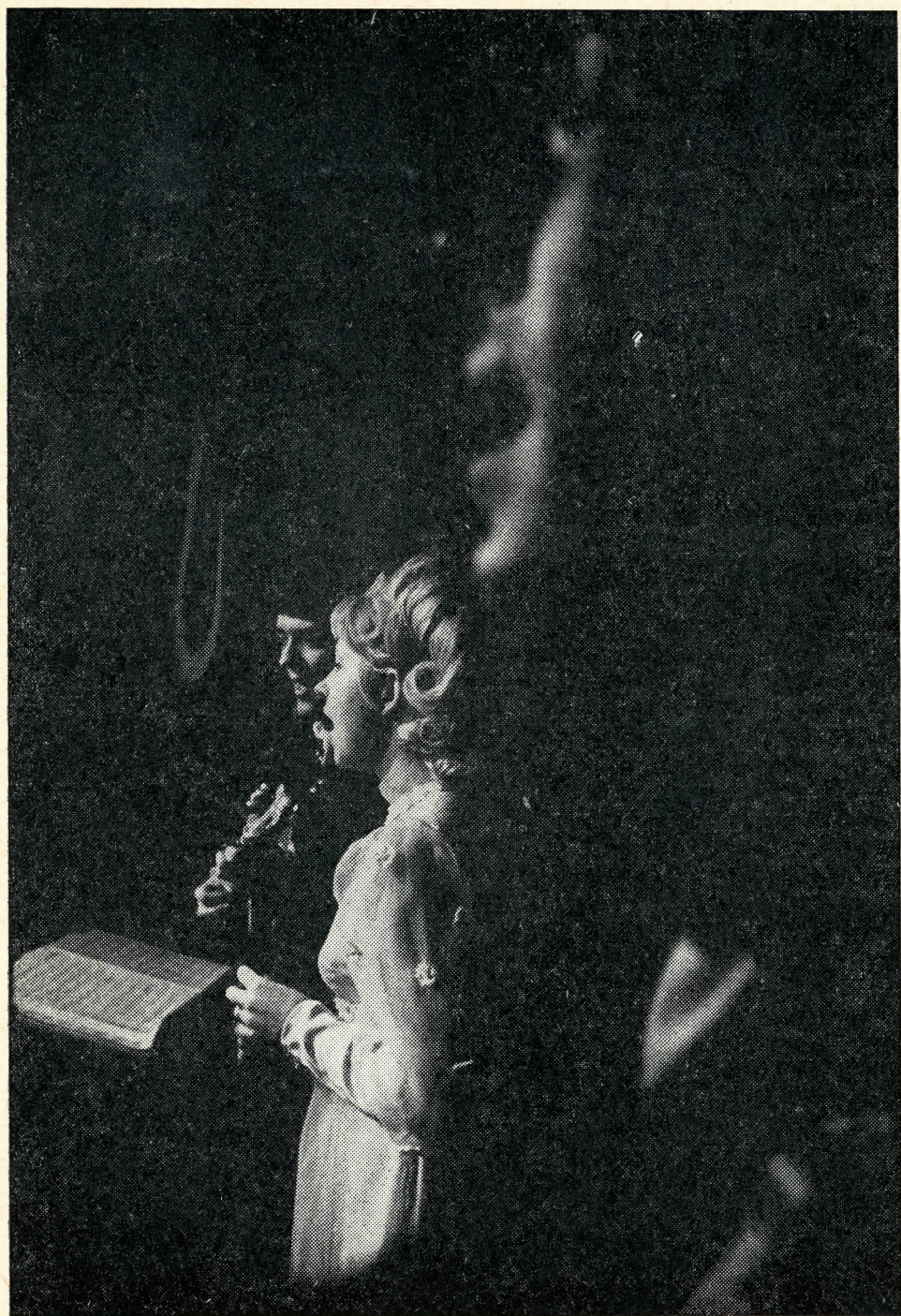
D7 G D7 G

o-kou-sa-la hla-dy, o-kou-sa-la hla-dy, hla-dy,

hla-dy, hlady, hlady, hla-dy, hlady, ho-dy, ho-dy, do-pro-vo-dy,

D7 C G

dej-te čer-ve-ný vej-ce. Pam pam pam pam pará dam ta dam.

POPĚVEK

HUDBA: JIRÍ TRAXLER

TEXT: STŘEDOVĚKÝ ŽAKOVSKÝ

Z LATINY PŘELOŽIL R. KRÁTKÝ

Parlando

C G7 C F C G7 C G F G7

Překrásná je tvo-je líc, jas a lesk tvých zřítelnic, nad tvůj půvab,

C F C F C G C C G7 C F

krásu kštic, krásnější- ho není nic. Nad růží jsi krásnější,

C G7 C G F G7 C F C F

nad lí- li- i bělej-ší, nad všechny jsi ladněj- ší a mně pro- to

C G C C F D G

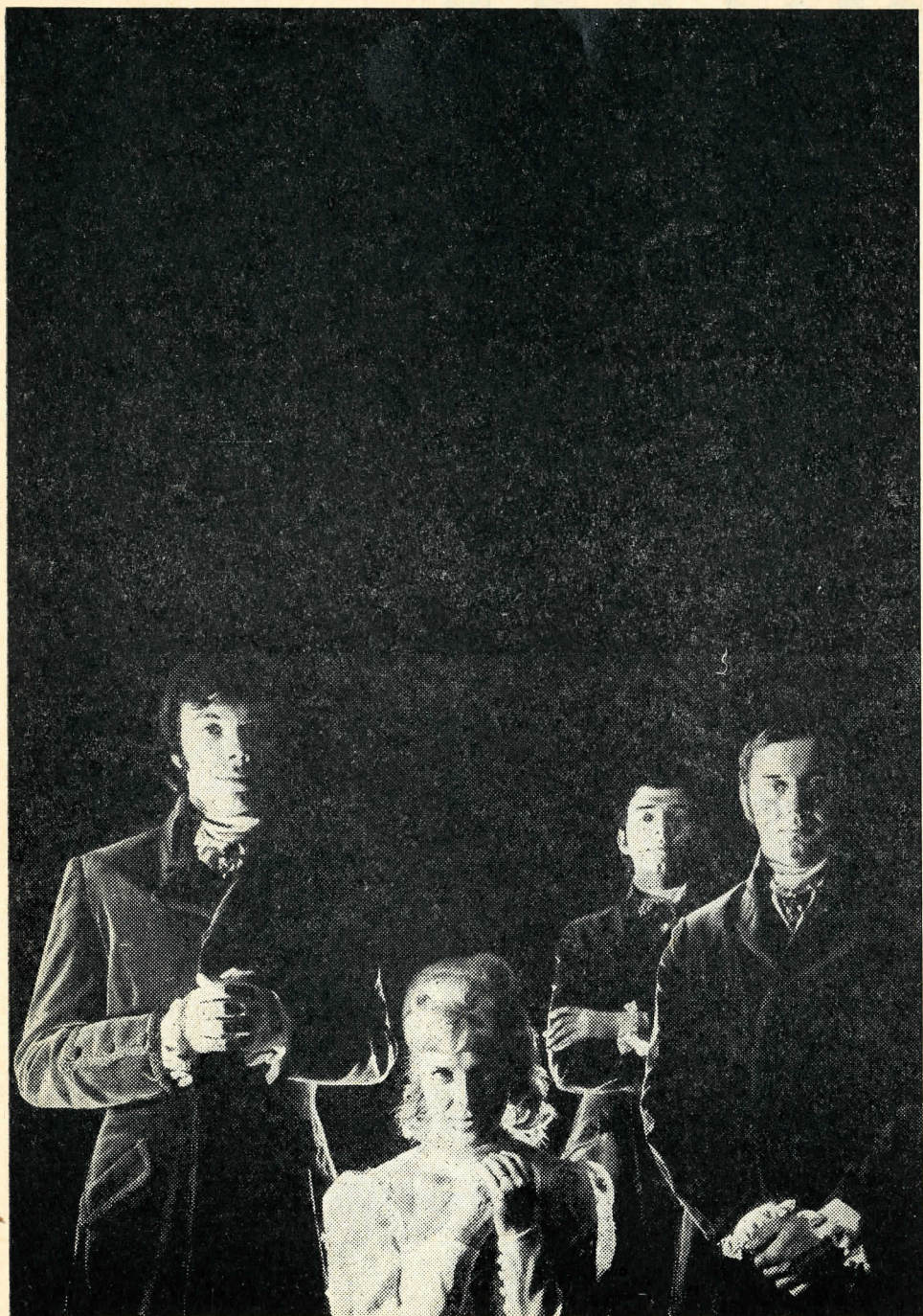
mi- lej-ší. Přijď, ó kéž chceš při- jí- ti, ne- ne-

Ami D G7 C F

chej mne ze- mří- ti... Hyr- ka, hyr- ka, na za za,

C 1. G C 2. G C

tri - li - vi - ros tra la la - tra la la.

MILUŠE

VOBORNÍKOVÁ

Přišla nevťiravě, bez podbíživé reklamy, bez napucovaného hitu. Ale je tady a vy najednou zjišťujete, že už má pevnou pozici mezi našimi předními zpěváky, že vlastně žádná relativně nová zpěvačka nejde tak rychle do popředí, jako ona. Zdálo se, že mezi našimi nejoblíbenějšími dívkami, Helenou, Martou a Hanou, bude sotva místo pro nějaký nový typ (a „typ“ je zde nejdůležitější, neboť znamená individualitu a právě na síti individuality se udrží nejlepší zrna), jemná a zahloubaná Miluše se však už představitelkou určité kategorie dívek stala. Ono snad slovo „zahloubaný“ tu není na místě, svádí však k němu její hlas, hlubší, zádumčivý. To hlasové zabarvení bylo pro mě velkým překvapením, podle vzhledu drobné, hezké a jistě optimistické dívky jsem očekával nějakou českou Dorthe, Wencke Myhre nebo Lulu – čili hlas veselý, až rozpustilý – uslyšel jsem však spíše Alexandru. Tu nadějnou Alexandru, kterou v anketě časopisu Musik Parade vyhlásili nejlepší německou zpěvačkou uplynulého roku, bohužel však již po její tragické smrti. Miluše zatím pochopitelně zpívá běžné, „hity zavánějící“ písně, ale v jejím hlase cítíte to zabarvení, které jí umožní proniknout i s bohatšími, chansonově laděnými skladbami – tak, jako to dokázala Alexandra.

Písně, které dnes se jménem Miluše Voborníkové spojujeme, pocházejí samozřejmě z jejího nového supraphonského singlu, který obsahuje skladby Růžová známka a Pamatuju na to léto – Miluše je zpívala od září 1966 v divadle Semafor ve hře Ďábel z Vinohrad. Proč nebyly vydány dříve? Chyběl schopný producent, který by pomohl zpěvákům Semaforu na gramofonové desky – tak dnes Petr Gottlieb napravuje, co se dá. Zatím se mu práce daří, protože na trh přichází další SP s písněmi Šlitra a Suchého (Miluše stále vzpomíná na velkou Šlitrovu podporu) Líbej mě víc a Svatba. Doprovodným orchestrem je TOČR s Josefem Vobrubicou, a k tomu netřeba víc dodávat.

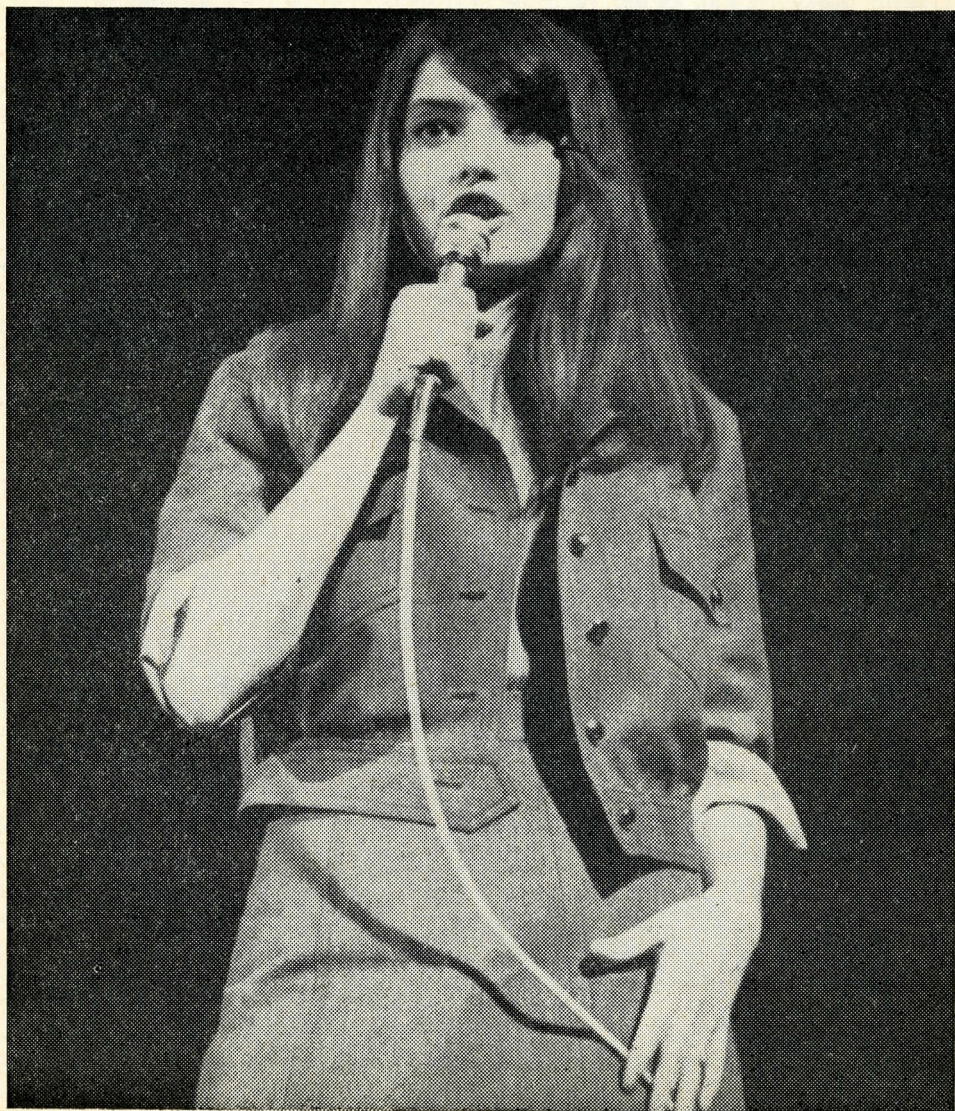
Jak se Miluše dostala na prkna Semaforu? Začneme raději úplně od začátku: Místem narození den po Štědrém večeru 1949 byla Mladá Boleslav, prvním bydlíštěm však jsou Krpy u Mělníka. K Mladé Boleslavi se však váží pěvecké začátky – tříletá holčička si o přestávce divadelního představení vylezla na jevišti na židli a zanotovala Ovčáci čtveráci. O tři roky později se rodina přestěhovala do Prahy, a až do šestnácti let středoškolačka netušila, jaká budoucnost ji čeká. V osudném roce ji pianista Kupka donutil k účasti na pěvecké soutěži. Šla jen tak, bez přípravy, a příliš neuspěla. U zpěvu však zůstala, prvé nabídky, a po dva roky jsme ji mohli slýchat v kavárnách. V repertoáru byly světové hity, a dokonce: nějaký ten Gott. Půl roku účinkovala i s beatovou kapelou, v podstatě však zpívala tentýž typ písni, jako dnes – vždyť beatem můžeme do jisté míry nazvat vše, kde basová kytara nahradila swingující kontrabas.

A pak přišel „Večer pro otrlé“. Byl to vlastně konkurs na takto pojmenovanou hru pánů Šimka a Grossmanna, a Miluše – nenamalovaná, v dlouhých sukních – prorazila. To už byl rok 1966 a bylo to její prvé divadelní angažmá (tady připomenou, že Miluše si práce v divadle velice cení, považuje ji za výbornou průpravu a chce u ní zůstat). Zpívala různě „spíchnutý“ repertoár se Shut Up, upoutala na sebe publikum a tisk – a pak už přišly role v Ďáblu, ve Štaci, v Besídce. Vloni jí vyšly prvé desky – s Naďou Urbánkovou nazpívala duet Někdo se k nám dívá (In The Misty Moonlight) a na vlastním singlu

interpretuje Denní sen (Daydream Believer) a Stanice, kde vlak nestaví. Další role v nových semaforských hrách ji neminou.

Tím je historie nové pěvecké hvězdy prakticky „proprána“. Ještě prozradit nejoblíbenější interprety, ovšem, Beatles a Shadows. Miluše chodí na lekce zpěvu, a jak mi pan producent prozradil, chodí zcela spořádaně na obědy i večere domů, což je při tomto povolání unikátem. Z celé její osobnosti vyzařuje klid a pohoda. Ale tím už se zase dostávám k úvodnímu „typování“, a tak naposledy – Miluše je typem pro mě i pro vás.

JAROMÍR TŮMA

PRINCI JDI SPÁT

ZPÍVÁ NAĎA URBÁNKOVÁ

HUDBA: VÍTĚZSLAV HÁDL

TEXT: VLADIMÍR VALENTA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

Moderato

Ami Dmi G

1. Můj malý princí, tvoje rů- že šla už spát, od dveří
2. Až poznáš, princí, jak je krás- ný vla- hý máj, tvé snění
3. Můj malý princí, tvoje rů- že dáv- no spí, ve větvích

C E7/4 Ami

klí- ček máš, ze sklíček stavíš hrad.
spřádá sí - tě, zbás- ní brevíř má. 1.3. Bůh ti dej sí- lu, princí,
ptá- ci svo - ji pí- seň še-pta- jí.

Dmi B Gmi A

nám dej spa-se- mí, kdo to ví, ať po- ví, kdo je král. -

Dmi Gmi C

Ať jasný den je tajným kou- tem a ty král, nech se vést

F A7/4 Dmi

pís- ní, co ji ví- tr přívál knám. Bůh ti dej sí- lu princí,

Gmi Eb Cmi 1.2 Ab

nám dej spase- ní. Kdo to ví, ať po - ví, kde je král,

F7 Bb E7 3. Ab E7 3. Ab E7

kdo je král. - král. - že jsi
král, - že jsi král, - že jsi král. -

MIDEM-CANNES

1970

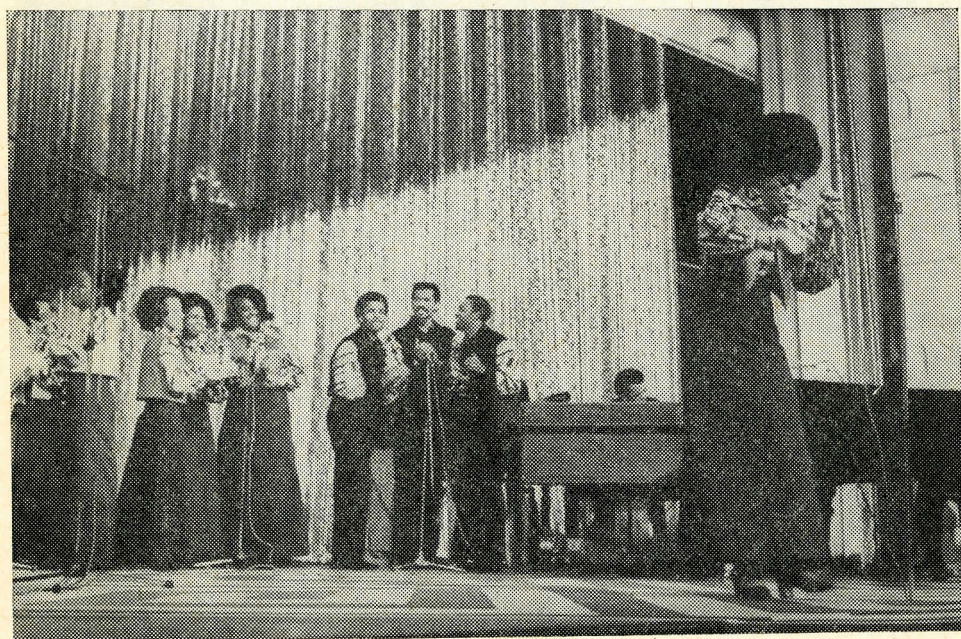
FOTO JIRÍ LEBEDA

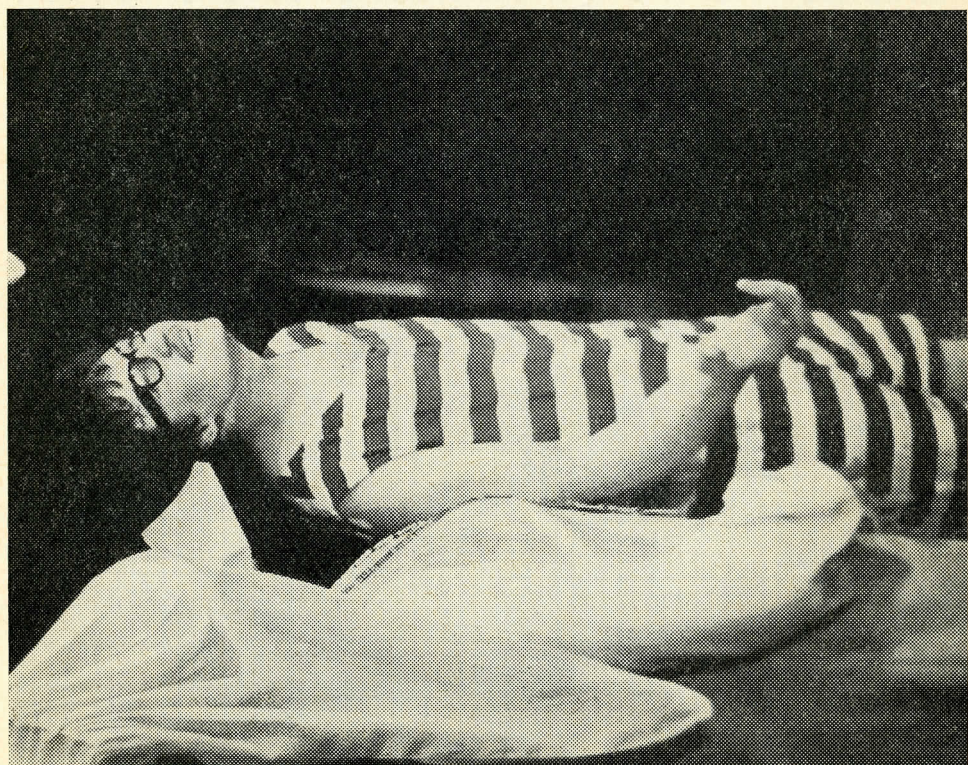

JOSEF LAUFER
A SKUPINA THEIR MAJESTIES

SKUPINA TAMASE MACKIHO Z MAĎARSKA
ČERNOŠSKÝ SOUBOR EDWIN HAWKINS SINGERS

DAVID a DOMINIKA

PAVEL DOSTÁL

STUDIO OLOMOUC

FOTO IVAN ŠIMÁČEK

PÍSNÍČKY Z FILMU

Bylo čtvrt a bude půl

HUDBA: ANGELO MICHAJLOV

TEXT: PAVEL KOPTA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1968

AŤ ANDĚL STRÁŽNÝ

Beat-valčík

At an-děl stráž- nej má - či ne- má tě rád, -
Vem rů- že bí - lé, má - ma řek-ne: Pojd' dál. -

tak zů-staň váž - nej chví - li, nesmíš se smát. -
Pak přijde chví - le, chví - le, kte-ré ses bál. -

Přijď před půl pá - tou, pá - tou a žád-ná lež, -
Prs-týn- ky má - me, má - me, ne- má-me byt, -

jé, - až má - ma stá - tou,
Jé, tak se vás ptá - me,

stá - tou řek - nou: Co chceš?
ptá - me: Smí - me se vzít?

BYLO ČTVRT A BUDE PŮL

Medium tempo Emi

1. Bylo čtvrt a bu-de půl, - bylo čtvrt a bude půl, - a já
čtvrt a bu-de půl, - bylo čtvrt a bude půl. - Vi-dím

Ami7 H7

sám jak vplotě kůl pod tvým oknem stojím dál, - tak jako denně jsem tu
vdychu malý stůl a na něm tvou rukou psát, - že mám o své lás-ce

Emi7

stál. - Bu-du
hrát. -

Ami 2. Bylo Ami7

držet čestnou stráž, budu hlídat osud náš, bu-du

F Dmi D7 G Ami

čekat až mi dáš za zácilonou tajné zname-ní. - A pak vejdu po špičkách

Ami7 F Dmi

- jako zloděj přes tvůj práh. Kdo by na mě ru-ku vztáh, ten za trest ať zkame-

H H7 Emi

ní. - By-lo čtvrt a bu-de půl, - by-lo

Ami7

čtvrt a bu-de půl, a já sám jak vplotě kůl pod tvým oknem stojím

H7 Emi

dál, - tak ja-ko denně jsem tu stál. - Bu-du

Do ztracena

če- kat dál a dál, - bu- du

BÍLÝ BLUES

PAVEL ČERNOCKÝ ►

Tempo di blues

G C11+ B♭maj7

To má svý plus vlastnit bí- lý blues, když ve dne vi- dět

E♭11+ Cmaj7 C11+ B♭maj7

ne- ní. Je mně pří- je- mně, když si blues ke mně pak sedne po se-

E♭11+ Emi7 F#9- F#mi7

tmění. Já si s ním jen vy- právím o tom, co vím a co

H C Cmi G

znám. Proto každý den si před setměním o - blé- kám svou nejkrásnější

E7 Ami7 D11 D7 G

z blůz. A vní pak u- ví - tám bí - lý blues.

DIVADLO SVĚT

HUDBA: MILAN JÍRA

TEXT: EDUARD KREČMAR

Bounce

Gmi A^{b7} Gmi A^{b7}

1. Nechci se cej-tit na tom svě-tě ja-ko zhejčka- ná su-bre-ta,
 2. Ta hra nic li-dem ne- předstí- rá, ne-za-vá- dí je do rá- jě.
 3. Ty zlý sny ča-sto se mi kry- ly stím, co se přes den u- dá- lo,

Gmi A^{b7} Gmi D7

co sladce zpí- vá vo-pe-re-tě slo-va hloupý- ho li-bre-ta,
 ne-vo-sla-vu-je bo-ha- tý-ra a já v ní kněžnu ne-hra-ju,
 já měla růz- ný div- ný mi- lý, by- la sem vděčná za má- lo,

E^b F7 B^b Cmi D7

já prostě hra-ju v ji- ným ku-se, na kterej ni- kdo ne-cho- dí,
 ne- vrším smích do lesklejch kaskád, nejsem na mi- lý slo- vřě- ka,
 přesto bych ni- kdy ne- mě- ni- la, to už je mo- je le- tó- ra,

G7 Cmi Fmi G7 C B^b A7 D7

na lepší ro- li ne- zmů- žu se, člověk se tak už na- ro- dí.
 život se se mnou vod- mít las- kat, zlý sny mi vnu- til pod víč- ka.
 já nehrá- la sem, já sem ži- la hru ne- zná- mý- ho au- to- ra.

Meno Emi Hmi Fmi Cmi D9

1. 2. Tu hru už hra-ju spoustu let v di- vadle, zvaným krátce Svět.
 3. Tu hru, co hra-ju spoustu let v di- vadle, zvaným krátce Svět.

1. Gmi 2.

ZDRAVOTNÍ PROCHÁZKA

HUDBA I TEXT: MILAN JÍRA

1. Noc se městem plouží, je jí pl-ná u - lice, na cestu mi svítí
2. od-je-la, už do-řin-če-la v nez-námu, a mě hlava bo-lí
3. zítra bu-de mráz, tak rý-mu do- stanu, kýchat bu-du, jak když
4. městem plouží, je jí pl-ná u - lice, na cestu mi svítí

lampy v loužích měsí- ce, chodník sám pro sebe mám, jdu si ja-ko velký
jak kdybych byl po flá- mu, hlava bo-lí ja-ko řas, zítra bu-de a- si
štěká de-set ha- fa- ně a tu bolest v če- pi- ci po-ne- su si u- li-
lampy v loužích měsí- ce, až mne hlava do-bo- lí, až ta bolest po-vo-

pán, sám jdu po u- li- ci, smuten ve- li - ce. 2. Tramvaj
mráz, zí- tra
cí, ja- ko dneska pů- jdu spát až po rá - nu. 4. Noc se
lí, štěstím

2. rampouchy si se střech nalá - mu. 3. Jestli
4. po-sa-dím se v prostřed u-li -
4. ce.

STARÉ ALBUM

HUDBA: LEOPOLD KORBAŘ

TEXT: ZBYŠEK MALÝ

© PANTON, PRAHA 1969

Medium tempo di foxtrot

Ami E7

V tom starém al-bu vo-ní kaž-dé fo-to vzpo-mín - kou a tvá-ře
al-bu i mé má-mě vrásky ne-va - dí, fo-to-graf

F G7 C A7 Dmi E7

dávno zašlé jak vl-ny ča-su jdou. V tom al-bu teta no-sí div- né
po-sadil ji k pěkné- mu po-za- dí. V tom al-bu děda ještě stá- le

1. Ami H E7

klobou - ky a strejda v pumpkách jde loukou na brou- ky. V tom starém

2. Ami C G7 C F9

vyprá- ví, jak slunce mizí ve vodách Pia-vy. Kartičky po-hled-nic,

Bb9 Dmi G7 C Dmi

jen úsměv a nic víc, kartičky ze všech známých míst. Vzpomínky vra-ce-jí se

Dmi6 E Fmaj7 E7 Ami

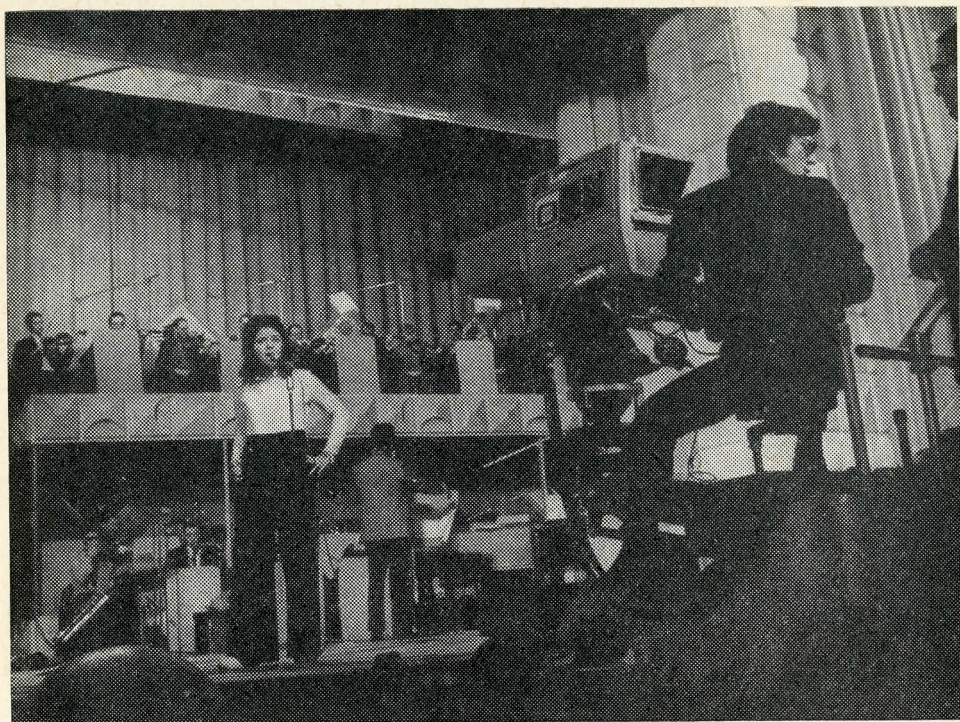
jak ptáci do svých hnízd. - V tom starém al-bu teď už nikdo nikdy

E7 F G7 C A7

nevzdy-chá, to jenom s námi ten čas jak řeka u- tí - ká. V tom starém

Dmi E7 Ami F#dim Ami E7 Ami

albu čas jde krokem hlemýžďím, v tom albu, které si teď znovu pro-hlí- žím.

KAREN WYMANOVÁ, USA, NA MIDEM 1970

rms

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Technická redakce: Jana Zubíková. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 3 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v březnu 1970. **NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.**

© Orbis 1970

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

NEMÁM CHUŤ

HUDBA: MLHOŠ KAFKA

TEXT: JIŘÍ APLT

Fast **F7**

Já ne-mám na nic chuť, proč na-rá - ží-te sud? Už
ne-mám na nic čas, můj mi-lý dejte vzkaz: ta

E **Dmi7** **E** **Dmi7**

ne-chci ani kap-ku ví- na, má hla-va ta je příliš lí - ná
rů- že, co se láskou zdá- la, ta jak vosk tá-la, až roz-tá -

F7

Já

1. H7 **F7**

2. G **G#** **A** **Bb7** **Eb**

-la.

Eb **Ab** **Eb** **Ab**

Hledal jsem v tů-ni horskou protěž, ve ská-le ostrov bezpe-
tak to mě te-da pá-m-bu po-těš, přišel jsem jenom do ře-

Eb **1. H7** **A**

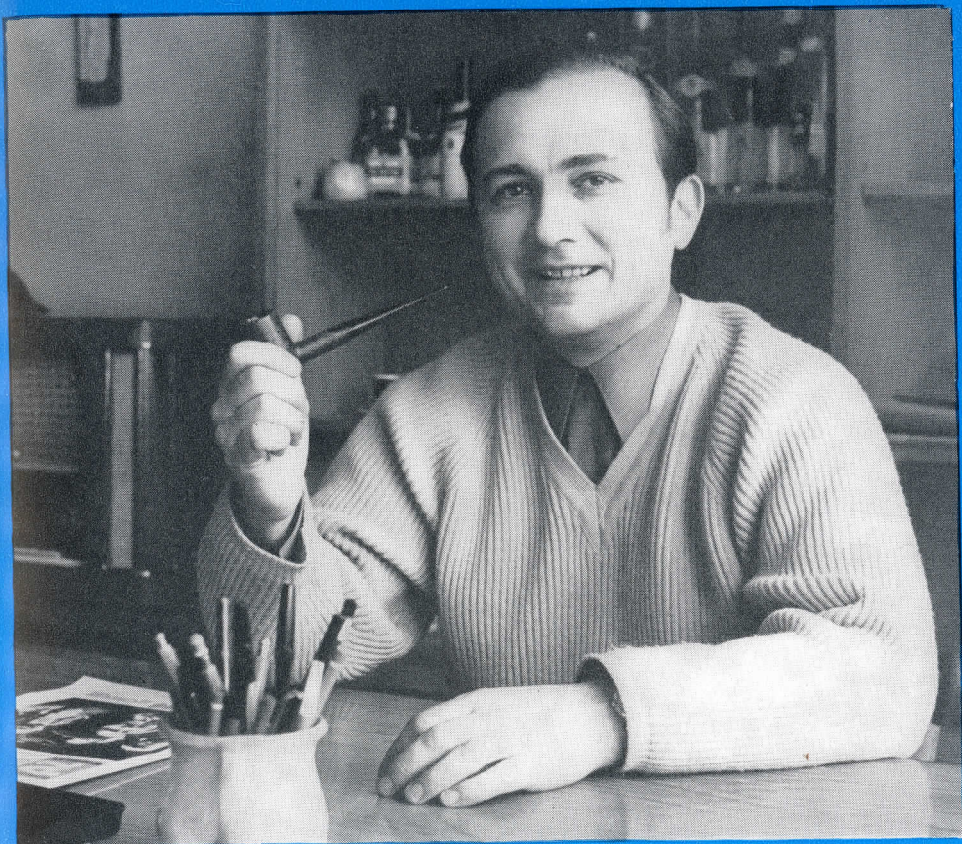
čí, Hledal jsem v tůni horskou protěž,
čí. tak to mě te-da pá-m-bu po-těš, E

E **A** **Ab** **G** **Gb** **F** **E** **Eb** **D** **Db**

ve skále ostrov bezpe-čí, přišel jsem jenom do ře-čí.
přišel jsem jenom do ře-čí, *D.C. al S: a Coda* **Bb**

5 **CODA**

ne-mám, ne- mám, nemám na nic čas.

MLHOŠ KAFKA – HUDEBNÍ REDAKTOR, DIRIGENT, SKLADATEL A ARANŽÉR. JAKO REDAKTOR POMÁHAL ZRODU VYSÍLÁNÍ NA VKV, STÁL U KO-
LÉBKY OBLÍBENÉHO ROZHLASOVÉHO POŘADU 12 NA HOUPAČCE.
V JEHO REDAKCI VZNIKL OBŠÍRNÝ ČTYŘLETÝ CYKLUS JAZZOVÁ ENCY-
KLOPEDIA I PROGRAM JAZZ NA OBJEDNÁVKU. MLHOŠ KAFKA NAPSAL
HUDBU K ŘADĚ ČINOHER I BÁSNÍ, ARANŽUJE VĚTŠINOU PRO TANEČNÍ
ORCHESTR ČS. ROZHLASU A JAKO DIRIGENT NAHRÁVÁ S ORCHESTRY
A SOUBORY PRO ROZHLAS, FILM I GRAMOFONOVÉ DESKY.

FOTO A. JANOVSKÝ

rms

Karen
Wyman
USA